

הופעתם של היהודים הראשונים בעיר קשורה למעבר הבעלות על העיר לידי משפחת האצולה לבית סטדניצקי במחצית השנייה של המאה ה־17. ידוע שמשפחת סטדניצקי יישבה יהודים ברצון בשטחים שבבעלותה, משום כוונתם לעורר את הפעילות הכלכלית, והם הבטיחו ליהודים את אותם הזכויות כמו לנוצרים.

במחצית השנייה של המאה ה־17 הצבור היהודי היה כבר כה מאורגן, שהקים קהילה משלו. הקהילה החזיקה בבית כנסת והיה לרשותה מקום קבורה משלה. תאריך מדויק של הקמת בית העלמין אינו ידוע, קרוב לוודאי היה זה במעבר הין המאות ה־17 וה־18. הלה מוקם על הגבעה מתונה של תל, בחלק הצפוני-מזרחי, במרחק של קרוב לקילומטר מכיכר השוק, ליד הדרך המובילה לעיר יאסלו (רחוב ייסילסקה). לא רק יהודי המקום נקברו כאן, אלה גם נפטרים מיישובי הסביבה, כגון דמבובייץ, גורליצה, יאסלו או אושייק.

לפני מלחמת העולם השנייה בית העלמין גודר בחומת בטון ולבנים (נשאר חלק החומה). קצו הדרום מזרחי של בית העלמין סומן בידי תל ומעייין טבעי. בכניסה עמד בית טהרה בנוי עץ. קרוב לוודאי כי שטח בית העלמין הוגדל מספר פעמים וכעת הוא תופש חלקה הקרוב בצורתה למרובע בשטח של 1,73 הקטר.

בין השנים 1941-1942 הגרמנים ערכו כאן הוצאות להורג של האוכלוסיה היהודית. נטמנו כאן גם כמה עשרות גופות של בני אדם שהוצאו להורג בעיר בשנת 1942. בשנת 1943 הוצאו להורג ונקברו כאן גם בני רומה. במהלך מלחמת העולם השנייה הגרמנים החלו גם בתהליך חורבן של בית העלמין, ותהליך זה נמשך גם בתום הכיבוש. עד היום בשטח בית העלמין נשמרו כ-600 מצבות במצב שימור שונה, לרוב מאבן חול, למרות שישנן גם אלה העשויות בטון. המצבה העתיקה ביותר מקורה בשנת 1742. הקבורה האחרונה נערכה בשנת 1955, עת נפטר פנחס ווהלמוט, היהודי היחיד שנותר בז'מיגרוד בתום המלחמה.

הבעלים החוקי של בית העלמין היא הקרן לשימור המורשת היהודית. בית העלמין נמצא ברשימת האתרים לשימור החל משנת 1990, תחת המספר A-228, רישום מיום ה-23 בנובמבר 1990. אגודת אוהבי ז'מיגרוד נובי החלה לטפל בבית העלמין בשנת 2008, והיא זו שמקיימת בו עבודות סדר באופן מחזורי. האגודה דאגה גם להציב שלטי מידע, ובשנת 2012 הוקמה אנדרטת זכרון מעל קבר אחים. מבצעי נקיון והסדר בבית העלמין נתמכו ונערכו בידי, בין השאר, מחלקת הכבאות הממלכתית מיאסלו ותלמידי בית ספר תיכון מבית שמש בישראל. בשטח העיר נמצאו גם כמה עשרות מצבות, והוחזרו אל בית העלמין.